

Abbé Pierre

Istenem... miért?

Rövid elmélkedések a keresztény hitről
és az élet értelméről
a szerző Frédéric Lenoirral
folytatott beszélgetései alapján

Bencés Kiadó
Pannonhalma, 2011

Tartalom

Előszó.....	5
<i>Prologus</i> . Miért van annyi szenvedés?	9
1. Miért élünk?	11
2. Szeretet és boldogság.....	13
3. Szemközt a szenvedéssel: Buddha és Jézus.....	15
4. Vágy.....	17
5. Szexuális vágy és szüzesség.....	19
6. A papok nőtlensége és házasodása	21
7. II. János Pál halála... ..	23
8. ...és XVI. Benedek megválasztása	25
9. Homoszexuális párok házasságkötése és gyermekvállalása	27
10. Szükség van-e nők pappá szentelésére?	29
11. A magdalai Mária.....	33
12. Volt-e Jézusnak testi kapcsolata a magdalai Máriával?	37
13. Mária: Jézus anyja vagy új bálvány?.....	39
14. Hogyan lehet helyesen értelmezni az eredeti bűnt a tudomány tükrében?.....	43
15. Teilhard de Chardin géniusza	49

16. Jézus, az emberek megváltója.....	51
17. Jézus hiánya és jelenléte	55
18. Az Eukharisztia, a keresztény közösségek szíve	57
19. Visszatérés az első századok kereszténységéhez.....	61
20. Az evangéliumok	65
21. A Szentháromság	67
22. Szabadság és hiper-szabadság.....	69
23. A bűn.....	73
24. Létezik-e pokol?	77
25. A történelmi és a láthatatlan Kinyilatkoztatás	79
26. A vallási fanatizmus.....	81
<i>Epilógus</i> . Levél Istenhez	85

Előszó

Tavaly augusztus 5-én Abbé Pierre kilencvenhárom gyertyát fújt el a tortáján. Alig tizenhét évesen, ifjú kapucinus novíciusként azt a kegyelmet kérte Istentől, hogy fiatalon halhasson meg, mert annyira vágyott rá, hogy meglássa őt. Egy belső hang akkor ezt válaszolta: „Maradj!” Egyedül Isten a megmondhatója, azért-e, hogy megbüntesse türelmetlenségéért, vagy azért, hogy az együttérzés nagy tanúságtevője válhasson belőle. Nemrégiben a francia televíziónézők szavazatai alapján minden idők harmadik legjelentősebb francia személyiségének választották (De Gaulle tábornok és Marie Curie után). Az Emmausz közösség alapítójaként elsősorban és mindenekelőtt azért válhatott máris kollektív emlékezetünk részévé, mert ő „Isten lázadója”, aki hívő létére nem hajlandó elfogadni a nyomort és a szenvedést, és egész életét annak szenteli, hogy kicsit emberibbé tegye a világot. De meggyőződésem szerint azért is, mert szabad ember. Számos nyilvános állásfoglalásával támaszt zavart, okoz bosszúságot,

kérdőjelez meg, kérdez rá dolgokra. Egyetlen hittételnek, egyetlen intézménynek sem kegyelmez. Intelligenciája és társadalmi érzékenysége szüntelenül résen van. Ez a kritikus szellem – amely nem kíméli a köztársasági elnököt, a kor divatos gondolkodóit, de még magát a pápát sem – teszi mindenkor hitelessé.

Amikor tizenöt évvel ezelőtt először találkoztam Abbé Pierre-rel, hosszan beszélgettünk egy könyvről, amely az etikai szempontok újbóli megjelenéséről szólt. Akkor már évek óta saint-wandrille-i szerzetesi visszavonultságában élt. De nem maradhatott ott sokáig. Túl gyakran zaklatták az emmauszi társak és a média nem szűnő felkérései, így azóta egy párizsi külvárosi garzonban él, közel az Emmausz központjához.

Már első találkozásunk során sikerült nagyon jól egymásra hangolódnunk szellemileg. Elkezdtünk rendszeresen találkozni. Bár a tapasztalatok, amelyekre szert tettünk, és a nemzedék, amelyhez tartozunk, nagyon különböző, mindketten szeretünk filozófiáról és vallásról beszélni csak azért, hogy az igazságot keressük, és ütköztessük nézőpontjainkat. Mivel doktori értekezésemet a buddhizmusról írtam, gyakran kérdezett a bölcséletnek erről az útjáról, amely szenvedélyesen foglalkoztatja, annál is inkább, mivel több ízben folytatott baráti és gyümölcsöző eszmecserét a dalai lámával. Olykor homlokegyenest ellenkező volt

a véleményünk, de ezek az ellentétek soha nem ingatták meg barátságunkat.

Eszmecseréink néha fokozottan szakmai jelleget öltöttek. Két alkalommal könyvírásban segítettem Abbé Pierre-nek, így születtek emlékiratai (*Egy hívő emlékiratai*, Fayard, 1997) és egy rövid mű a *Testvériségről* (Fayard, 1999). Az Emmausz alapítója mintegy másfél éve arra kért, rendszeresebben látogassak el hozzá, hogy beszélgethessünk az őt különösen kínzó teológiai kérdésekről. Akkoriban fedezte föl, hogy II. János Pál egy hivatalos dokumentumban elismerte az evolúciós elmélet érvényességét, és ez a kis forradalom felkeltette benne a vágyat, hogy újragondolja mindig is vallott nézeteit az eredeti bűnről, a gonoszról és az emberi kaland értelméről. Feltűnt számomra, hogy gyenge egészsége és a rajta időnként erőt vevő óriási kimerültség ellenére Abbé Pierre teljes szellemi frissességnek örvend. Számos alapvető fontosságú kérdés győtri élete alkonyán. Időnként sarokba szorítottam, és javasoltam neki, jegyezze le, hogy mire jutott e viták során. Eszmecseréinkből, amelyek egy éven át mintegy heti rendszerességgel folytak, igazi kis könyv született. Kivettem belőle a saját kérdéseimet és szempontjaimat, hogy csak Abbé Pierre gondolatai maradjanak meg.

Ez a rövid mű – mivel így jött létre – nem tekinthető sem értekezésnek, sem vallomásnak, sokkal inkább úgy

jelenik meg, mint rövid elmélkedések sorozata a keresztény hitről és az emberi élet értelméről. Érinti mind a keresztény tanítás egyes alapvető fontosságú pontjait, mind az olyan intim és égetően aktuális témákat, amilyen például a szexualitás és a papok nő-sülése, a nők helye az egyházban, a homoszexuális párok gyermek iránti vágya, vagy az új pápa megválasztása.

Úgy vélem, ezek a vajmi kevésbé vaskalapos gondolatok alkotják az Emmausz alapítóját foglalkoztató jelenlegi teológiai és szellemi törekvések lényegét. Olyan törekvésekét, amelyek legalább annyira – ha nem még inkább – kérdések, mint bizonyosságok.

Frédéric Lenoir

Létezik-e pokol?

Azzal ellentétben, amit sok keresztény hisz, soha egyetlen zsinat sem mondta ki, hogy a pokol létezik. A keresztény prédikációk a pokoltól való félelmet gyakran felhasználták a lelkek megtérítésére – ami egyébként szerintem nagyon rossz módszer –, de semmi nem erősíti meg, hogy a pokol létezik, vagy, ami lényegében ugyanaz, hogy lenne ott akár egyetlen elkárhozott lélek is.

Minél többet elmélkedem a Szeretet-Isten misztériumán, annál inkább meggyőződésem: lehetetlen, hogy ha egy személy – angyal vagy emberi lény – teljes világosságban szemlélheti Istent, képes legyen szabadon elutasítani őt.

Elméletileg egyedül önmagunk bálványozása képes visszautasítani Isten szeretetét azért, hogy ne függjön senkitől. Ez lehet a pokol. De a gyakorlatban

képtelen vagyok felfogni, hogy egy lény, szabadsága teljes birtokában, teljes világosságban ott állva a Jó és a Rossz előtt, a Rosszat válassza. Azt hiszem, hogy különös körülmények összessége – például egy, a múltban elszenvedett kapcsolat a rosszal – magyarázhatja csak a rosszat választó magatartásokat. Ha az ember megszabadult egy ilyen köteléktől, ha újra szabaddá vált és megvilágosodott a lelkiismerete, a Jó vonzása mindennél erősebb lesz számára. A Világosság és a Szeretet teljességével szemben hogyan győzhetne az önimádat?